

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 19 marca 2015 roku powód PHU (...) Sp. z o.o. w Ł. wniósł o nakazanie pozwanym M. G. (1) i J. S. (1), aby zapłacili na jego rzecz kwotę po 43.200 zł (tj. po 1/2 z 86.400 zł) tytułem korzystania z samochodu osobowego marki V. (...) po odstąpieniu od umowy sprzedaży, tj. w okresie od dnia 2 lutego 2012r. do dnia wytoczenia powództwa oraz o zasądzenie od pozwanych w częściach równych po 1/2 kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu podał, że pozwani nabyli od niego używany samochód osobowy V. (...) za cenę 51.500 zł. Pismem z dnia 2 lutego 2012 r. odstąpili oni od umowy kupna - sprzedaży przedmiotowego samochodu i zażądali zapłaconej ceny oraz kosztów sporządzonej opinii rzeczoznawcy. Jednak do dnia dzisiejszego nie zwrócili pojazdu. Powód wskazał, że w przypadku odstąpienia od umowy własność rzeczy sprzedanej przechodzi z powrotem na nabywcę. W związku z tym powodowi jako właścicielowi pojazdu przysługuje wynagrodzenie z tytułu korzystania z rzeczy przez pozwanych.

Dochodzona pozwem kwota wynika z przemnożenia liczby miesięcy, przez które powodowie korzystali z rzeczy od chwili odstąpienia od umowy, co stanowi 36 miesięcy przy przyjęciu średniej ceny za miesięczne wynajęcie samochodu w klasie Golf, które wynosi 2.500 zł za miesiąc.

(pozew k. 2-3)

W odpowiedzi na pozew z dnia 29 kwietnia 2015r. pozwany M. G. (1) wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Także pozwana J. S. (1) w odpowiedzi na pozew z dnia z dnia 6 maja 2015r. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Pozwani wskazali, że pismem z dnia 2 lutego 2012 r. odstąpili od umowy kupna-sprzedaży przedmiotowego pojazdu i zażądali zwrotu zapłaconej ceny oraz zadeklarowali zwrot pojazdu w miejscu i czasie wskazanym przez powoda. Z uwagi na nieustosunkowanie się do żądania, pozwani zmuszeni byli wystąpić na drogę sądową. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wyrokiem z dnia 28 maja 2014 r., sygn. akt II C 207/12 uznał roszczenie pozwanych i zasądził na ich rzecz od powoda kwotę 51.000 zł za jednoczesnym zwrotem przez pozwanych powodowi pojazdu. Powyższy wyrok zaskarżył powód. Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 11 grudnia 2014 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż w miejsce zasądzonej solidarnie na rzecz M. G. (1) i J. S. (1) kwoty 51.000 zł, zasądził na rzecz M. G. (1) i J. S. (1) kwoty po 25.500 zł.

Pozwani podnieśli ponadto, że wielokrotnie deklarowali zwrot wadliwego pojazdu w miejscu i czasie wskazanym przez powoda. Pisma pozwanych pozostawały jednak bez odpowiedzi. Pozwani pismem z dnia 15 grudnia 2014 r. ponownie zadeklarowali zwrot pojazdu w miejscu i czasie wskazanym przez powoda. Ostatecznie w dniu 2 stycznia 2015 r. nastąpiło przekazanie pojazdu w siedzibie powoda.

Z ostrożności procesowej strona pozwana zakwestionowała wysokość wynagrodzenia z tytułu korzystania z pojazdu marki V. (...), wskazując iż powód nie udowodnił na jakiej podstawie wyliczył powyższą kwotę.

(odpowiedź na pozew pozwanego M. G., k. 29-32, odpowiedź na pozew pozwanej J. S. (1), k. 40-44)

Postanowieniem z dnia 24 czerwca 2015 roku Sąd zawiesił postępowanie do czasu zakończenia postępowania w sprawie IIIWSC 21/15, zaś postanowieniem z dnia 7 lipca 2016 roku podjął postępowanie.

(postanowienie k-98 i k- 100)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 marca 2010 r. M. G. (1) wraz z J. S. (1) nabyli od PHU (...) Sp. z o.o. w Ł. samochód osobowy marki V. (...) (o nr nadwozia (...)) za cenę 51.500 zł.

(faktura, k. 8)

Na przełomie 2011 i 2012 roku - kiedy to pozwani chcieli zmienić samochód na inny i zostawić przedmiotowy pojazd w rozliczeniu w salonie samochodowym firmy (...) w Ł.. W trakcie dokonywanych oględzin uzyskali informację, że przedmiotowy pojazd marki V. (...) nie jest bezwypadkowy. J. S. (1) w przeszłości uczestniczyła w wypadku samochodowym, dlatego pozwany, z uwagi na złe doświadczenia, zależało na poruszaniu się bezwypadkowym pojazdem.

Początkowo M. G. (1) osobiście udał się do siedziby powoda wzywając go do odebrania auta. Uzyskał odpowiedź odmowną.

(zeznania pozwanego M. G., protokół z 26.10.2016r., 00:03:45, 00:11:05, k. 124v.-125, zeznania pozwanej J. S., protokół z 26.10.2016r., 00:20:27, 00:26:57, k. 125)

W piśmie z dnia 2 lutego 2012 r., M. G. (1) oraz J. S. (1) złożyli oświadczenie o odstąpieniu od umowy kupna – sprzedaży w/w samochodu osobowego marki V. (...) i zażądali zwrotu kwoty 51.000 zł, stanowiącej cenę przedmiotowego pojazdu oraz poniesionej przez nich w związku z wykonaną prywatną ekspertyzą kwoty 326,53 zł, zakreślając spólcie termin do dnia 9 lutego 2012 r.

(wezwanie, k. 14)

Pismem z datą 8 lutego 2012 r. PHU (...) Sp. z o.o. w Ł. oświadczył, że nie wyraża zgody na odstąpienie od umowy sprzedaży z dnia 17 marca 2010r.

(pismo, k. 21-23 załączonych akt sprawy II C 207/12)

Wobec powyższego pozwani M. G. (1) i J. S. (1) zdecydowali się wystąpić z powództwem do Sądu.

(okoliczność bezsporna)

Wyrokiem z dnia 28 maja 2014 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II C 207/12 Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi, zasądził od PHU (...) Sp. z o.o. w Ł. solidarnie na rzecz M. G. (1) i J. S. (1) kwotę 51.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 10 lutego 2012 r. do dnia zapłaty, za jednoczesnym zwrotem przez M. G. (1) i J. S. (1) na rzecz PHU (...) sp. z o.o. w Ł. samochodu marki V. (...) o numerze nadwozia (...), zasądził od spółki, solidarnie na rzecz M. G. (1) i J. S. (1) kwotę 326,53 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 10 lutego 2012 r. do dnia zapłaty oraz orzekł o kosztach procesu.

W uzasadnieniu Sąd wskazał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie. Przedmiotowy pojazd nie posiadał właściwości, o której zapewniał sprzedawca - "bezwypadkowości". Zgodnie z art. 8 ust. 1 i 4 ustawy o ogólnych warunkach sprzedaży konsumenckiej, regulującym uprawnienia z tytułu niezgodności towaru z umową, kupującemu przysługuje żądanie nieodpłatnej naprawy lub wymiany towaru na nowy chyba, że naprawa lub wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. W takim przypadku kupujący ma prawo żądać obniżenia ceny lub odstąpić od zawartej umowy. Sąd wskazał, iż ze względu na brak faktycznych możliwości naprawy czy wymiany pojazdu – tak aby doprowadzić go do stanu zgodnego z umową, powodowie uzyskali możliwość domagania się obniżenia ceny lub odstąpienia od umowy.

Następnie na skutek apelacji od powyższego orzeczenia wniesionej przez PHU (...) Sp. z o.o. w Ł., Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 11 grudnia 2014 r., w sprawie o sygn. akt III Ca 1134/14 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce zasądzonej solidarnie na rzecz M. G. (1) i J. S. (1) kwoty 51.000 zł zasądził na rzecz M. G. (1) i J. S. (1)

kwoty po 25.500 zł oraz w miejsce zasądzonej solidarnie na rzecz M. G. (1) i J. S. (1) kwoty 326,53 zł zasądził na rzecz M. G. (1) kwotę 163,26 zł, a na rzecz J. S. (1) kwotę 163,27 zł.

W uzasadnieniu zostało wskazane, iż po stronie M. G. (1) i J. S. (1) jako wierzycieli należności zasądzonej skarżonym wyrokiem brak było podstaw do przyjęcia solidarności. Nie występuje między nimi stosunek prawny, który uzasadniałby przyjmowanie, że nabycie pojazdu nastąpiło do współwłasności łącznej (niepodzielnej ręki), jaka zachodzi m.in. między małżonkami pozostającymi w ustroju ustawowej wspólności małżeńskiej, lub między wspólnikami spółki cywilnej. W konsekwencji należało przyjąć, że nabycie pojazdu nastąpiło do współwłasności, zaś z braku dowodu przeciwnego trzeba uznać, że współwłasność ta obejmowała równe udziały uczestników w świetle art. 197 k.c. Dlatego zasądzone na rzecz powodów kwoty zostały podzielone pomiędzy M. G. (1) i J. S. (1) w częściach równych.

Powyższy tytuł wykonawczy (klauzula wykonalności z dnia 15 grudnia 2014r.) pełnomocnik PHU (...) Sp. z o.o. otrzymał w dniu 16 grudnia 2014r.

(wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi z dnia 28 maja 2014r., sygn. akt II C 207/12 wraz z uzasadnieniem, k. 262-273 załączonych akt sprawy II C 207/12, wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 11 grudnia 2014 r., sygn. akt III Ca 1134/14 wraz z uzasadnieniem, k. 309-313, załączonych akt sprawy II C 207/12, zarządzenie, k. 315 załączonych akt sprawy II C 207/12)

W toku postępowania apelacyjnego (tj. pismo z dnia 25 listopada 2014r. zawierające oświadczenie o potrąceniu kwoty 119.031 zł tytułem odszkodowania za bezumowne korzystanie z samochodu) PHU (...) Sp. z o.o. w Ł. zgłosił zarzut potrącenia, mający skutkować umorzeniem całości kwoty zasądzonej przez Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi.

Powyższy zarzut Sąd Okręgowy w Łodzi, jako zgłoszony na etapie postępowania apelacyjnego uznał w świetle art. 381 k.p.c za spóźniony, wskazując, iż ten zarzut PHU (...) Sp. z o.o. w Ł. mógł powołać na etapie postępowania przed Sądem I instancji. Zauważył jednak, że nawet w przypadku uznania, że zarzut ten nie jest spóźniony i został zgłoszony prawidłowo przed Sądem II instancji, to należało go uznać za nieskuteczny.

(oświadczenie o potrąceniu wraz z dowodem nadania, k. 291-293 załączonych akt sprawy II C 207/12, uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 11 grudnia 2014 r., sygn. akt III Ca 1134/14, k. 309-313 załączonych akt sprawy II C 207/12)

W dniu 19 marca 2015r. PHU (...) Sp. z o.o. w Ł., od powyższego, prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 11 grudnia 2014 r. w sprawie o sygn. akt III Ca 1134/14 wniósł skargę kasacyjną.

(skarga kasacyjna, k. 321-327)

Postanowieniem z dnia 14 stycznia 2016r., sygn. akt II CSK 376/15, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W uzasadnieniu Sąd Najwyższy, odnosząc się do prezentowanego przez skarżącego stanowiska, który oczywistą zasadność skargi wiązał z bezpodstawnym pominięciem przez Sąd Okręgowy zgłoszonego przez niego dopiero w tym postępowaniu potrącenia jego wierzytelności z wierzytelnością, o której orzekł Sąd I instancji, wskazał iż pominięcie potrącenia ostatecznie nie narusza w sposób definitywny praw skarżącego skoro ma on otwartą drogę procesu o tę wierzytelność, którą zgłosił do potrącenia.

(postanowienie wraz z uzasadnieniem, k. 375-376)

We wskazanym powyżej piśmie z dnia 2 lutego 2012r. M. G. (1) oraz J. S. (1), składając oświadczenie o odstąpieniu od zawartej w dniu 17 marca 2010r. umowy kupna-sprzedaży samochodu osobowego marki V. (...) (nr nadwozia (...)) zadeklarowali gotowość do zwrotu pojazdu w miejscu i czasie wskazanym przez powodową spółkę.

(wezwanie wraz z potwierdzeniem nadania, k. 35-36)

Powodowa Spółka pismem z dnia 22 października 2014r. wezwała pozwanych do dokonania zapłaty należności z tytułu wynagrodzenia za korzystanie z przedmiotowego samochodu osobowego marki V. po odstąpieniu od umowy sprzedaży tj. w okresie od dnia 2 lutego 2012r. do 25 października 2014r., która na dzień 5 października 2014r. wynosiła 119.031,00 zł.

Powyższe pismo pozwana A. S. odebrała w dniu 27 października 2014r, zaś pozwany M. G. (1) w dniu 22 października 2014r.

(wezwania, k. 10-13, potwierdzenia odbioru, k. 7)

Następnie pismem z dnia 15 grudnia 2014r., w związku z wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 11.12.2014 r., sygn. akt III Ca 1134/14 dotyczącym zwrotu-przez M. G. (1) i J. S. (1) Przedsiębiorstwu Handlowo Usługowemu (...) przedmiotowego samochodu, pozwani zwrócili się do powodowej Spółki o wskazanie miejsca i czasu, w którym zwrot pojazdu mógłby nastąpić.

(pismo wraz z potwierdzeniem nadania, k. 37)

W dniu 2 stycznia 2015r. o godzinie 17.30 pozwani M. G. (1) i J. S. (1) w wykonaniu prawomocnego orzeczenia Sądu, przekazali przedmiotowy pojazd marki V. (...) wraz z książką serwisową, kartą pojazdu, dwoma kompletami kluczy oraz dowodem rejestracyjnym firmie P.H. U (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł..

(pokwitowanie odbioru, k. 38)

Powyższe przekazanie pojazdu nastąpiło w trakcie wszczętego na wniosek pozwanych M. G. (1) i J. S. (1) postępowania egzekucyjnego mającego na celu wykonanie wskazanego orzeczenia Sądu.

(zeznania pozwanego M. G., protokół z 26.10.2016r., 00:11:05, k. 124v.-125)

Po uzyskaniu przez pozwanych w czasie oględzin przedmiotowego auta w salonie firmy (...) informacji, iż przedmiotowy samochód nie jest bezwypadkowy, poruszali się nim sporadycznie. Do czasu uzyskania przez pozwanych powyższej informacji, często się nim poruszali. W trakcie korzystania przez pozwanych z samochodu, doszło do jednej kolizji – najechania na drąg.

Przeglądy pojazdu oraz naprawy były wykonywane w ramach gwarancji w pozwanej Spółce. Po upływie terminu gwarancji były wykonywane w salonie firmy (...).

(zeznania pozwanego M. G., protokół z 26.10.2016r., 00:03:45, k. 124v., 00:14:29, 00:19:02, k. 125, zeznania pozwanej J. S. (1), protokół z 26.10.2016r., 00:20:27, 00:26:57k. 125)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów, w szczególności w postaci zeznań pozwanych oraz zaoferowanych przez strony dokumentów.

Postanowieniem z dnia 26 października 2016r. Sąd oddalił wnioski dowodowe strony powodowej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego do spraw wyceny towarów i usług oraz o zwrócenie się o nadesłanie informacji na temat napraw i przeglądów auta, uznając, że przeprowadzenie powyższych dowodów – w świetle okoliczności niniejszej sprawy – jest zbędne. Na podstawie art. 302 k.p.c. Sąd pominął dowód z przesłuchania prezesa powodowej spółki, jako że nie stawiał się na rozprawę wyznaczoną w tym celu bez usprawiedliwienia. Ogólnikowe wskazanie przez pełnomocnika powoda, że zatrzymały go obowiązki służbowe nie może być ocenione jako usprawiedliwienie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powodowa spółka domagała się zasądzenia od pozwanych kwoty po 43.200 zł (tj. po 1/2 z 86.400 zł) tytułem wynagrodzenia za korzystanie z przedmiotowego samochodu marki V. w okresie po odstąpieniu od umowy sprzedaży, a mianowicie od 2 lutego 2012r. do 19 marca 2015r.

Stosownie do art. 494 § 1 k.c. strona, która odstępuje od umowy wzajemnej, obowiązana jest zwrócić drugiej stronie wszystko, co otrzymała od niej na mocy umowy, a druga strona obowiązana jest to przyjąć. Strona, która odstępuje od umowy, może żądać nie tylko zwrotu tego, co świadczyła, lecz również na zasadach ogólnych naprawienia szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania.

W konsekwencji powstaje konieczność rozliczeń stron, których przedmiotem jest zwrot spełnionego świadczenia. Zasadniczo zwrot świadczeń wzajemnych dokonywany jest w naturze, w stanie niezmienionym, chyba że zmiana była konieczna w granicach zwykłego zarządu (Zagrobelny [w:] E. Gniewek, P. Machnikowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Wyd. 7, Warszawa 2016).

Zgodnie z dominującym w judykaturze poglądem odstąpienie od umowy sprzedaży rzeczy ruchomej powoduje nie tylko skutek obligacyjny, lecz także prawnorzeczowy, tzn. przenosi własność rzeczy sprzedanej z powrotem na nabywcę (wyrok SN z dnia 26 listopada 1997 r., II CKN 458/97, OSNC 1998, nr 5, poz. 84; Lex nr 32595, uchwała Składu 7 Sędziów SN z dnia 27 lutego 2003 r., III CZP 80/02, OSNC 2003, nr 11, poz. 141, Lex nr 74794, wyrok SN z dnia 6 maja 2004 r., II CK 264/03, Lex nr 174167). Ten pogląd uzasadnia się głównie prawokształtującym charakterem uprawnienia kupującego do odstąpienia od umowy wzajemnej; wykonanie zatem tego uprawnienia, mocą jednostronnie wyrażonej woli kupującego, już powoduje powrót do takiego stanu rzeczy, jak gdyby umowa sprzedaży była niezawarta (uzas. wyroku SN z dnia 5 lipca 2007 r., II CSK 140/07, Legalis nr 165679).

Czym innym jest natomiast roszczenie o wynagrodzenie właściciela rzeczy za jej używanie. Wypływa ono bowiem z przepisów prawa rzeczowego, nie obligacyjnego, a konkretnie z przepisów art. 224 § 2, art. 225, art. 228 oraz art. 230 k.c. (zaś gdy chodzi o przedawnienie roszczenia o zapłatę wynagrodzenia - art. 229 k.c.). Wskazane przepisy ustawodawca ulokował w Dziale V Księgi drugiej Kodeksu cywilnego, zatytułowanym "Ochrona własności", z czego płynie wniosek, że ich funkcją nie jest wyrównanie właścicielowi jakiegokolwiek uszczerbku, lecz sankcjonowanie wyrażonej w art. 140 k.c. zasady, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego właściciel może korzystać z rzeczy z wyłączeniem innych osób. Nałożenie zatem na osobę posiadającą cudzą rzecz bez tytułu prawnego obowiązku wynagrodzenia właścicielowi pozbawienia go, wbrew jego woli, możliwości korzystania z rzeczy, jest uzasadnione nie bilansem rzeczywistego uszczerbku i korzyści po obu stronach, lecz względami słuszności i ogólnymi zasadami prawa, do których zaliczyć należy udzielenie przez prawo pozytywne ochrony fundamentalnej wartości konstytucyjnej, jaką jest prawo każdego człowieka do własności. Wydaje się oczywiste, że kwota tego wynagrodzenia powinna być ustalona w oparciu o sumę, za którą właściciel przez czas, w którym był pozbawiony władania jego rzeczą, mógłby korzystać z tej samej, a co najmniej zbliżonej rzeczy na podstawie najmu, dzierżawy lub innego, analogicznego stosunku prawnego, biorąc pod uwagę relacje cen na danym rynku (uzas. wyroku SN z dnia 5 lipca 2007 r., w sprawie II CSK 140/07, Legalis nr 165679).

Ocena zasadności roszczeń uzupełniających właściciela rzeczy przeciwko jego posiadaczowi w oparciu o art. 224 k.c. i nast. uzależniona jest przede wszystkim od dobrej lub złej wiary posiadacza. Art. 224 § 1 k.c. stanowi bowiem, iż samoistny posiadacz w dobrej wierze nie jest obowiązany do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy i nie jest odpowiedzialny ani za jej zużycie, ani za jej pogorszenie lub utratę. Nabywa własność pożytków naturalnych, które zostały od rzeczy odłączone w czasie jego posiadania, oraz zachowuje pobrane pożytki cywilne, jeżeli stały się w tym czasie wymagalne.

Jednakże, zgodnie z § 2 powołanego przepisu, od chwili, w której samoistny posiadacz w dobrej wierze dowiedział się o wytoczeniu przeciwko niemu powództwa o wydanie rzeczy, jest on obowiązany do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy i jest odpowiedzialny za jej zużycie, pogorszenie lub utratę, chyba że pogorszenie lub utrata nastąpiła bez jego winy. Obowiązany jest zwrócić pobrane od powyższej chwili pożytki, których nie zużył, jak również uiścić wartość tych, które zużył.

Z chwilą odstąpienia od umowy sprzedaży i powrotu tytułu własności rzeczy do sprzedawcy, ten ostatni może żądać od kupującego nie tylko wydania jego rzeczy, lecz także wynagrodzenia z tytułu korzystania przez kupującego z rzeczy.

Obowiązek zwrotu świadczeń z umowy następuje z chwilą rozwiązania umowy w wyniku oświadczenia o odstąpieniu od umowy przez jedną ze stron (por. wyr. SA w Gdańsku z 2.6.2010 r., I ACA 334/10, POSAG 2010, Nr 3).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, w pierwszej kolejności należało rozważyć, czy pozwani byli posiadaczami przedmiotowego pojazdu w dobrej, czy w złej wierze.

Zgodnie z poczynionymi przez Sąd ustaleniami, pozwani pismem z dnia 2 lutego 2012r., odstąpili od zawartej między stronami w dniu 17 marca 2010r. umowy kupna-sprzedaży przedmiotowego samochodu marki V. (...), deklarując jednocześnie gotowość zwrotu powodowi pojazdu w miejscu i czasie przez niego wskazanym.

Powód natomiast konsekwentnie kwestionował zasadność i skuteczność odstąpienia pozwanych od umowy i odmawiał zwrotu uiszczonej ceny. Nie wzywał pozwanych do dokonania zwrotu przedmiotowego pojazdu.

Przesądzenie, że oświadczenie o odstąpieniu od umowy wywołało skutki prawne, nastąpiło wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z dnia 28 maja 2014r. zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 11 grudnia 2014r. (opatrzoną klauzulą wykonalności w dniu 15 grudnia 2014r.), a zatem niewątpliwie do tego momentu pozwani byli posiadaczami przedmiotowego samochodu w dobrej wierze. Jednakże, mimo skierowania przez pozwanych do powodowej spółki w dniu 15 grudnia 2014r. kolejnego pisma z żądaniem wskazania czasu i miejsca, w którym mógłby nastąpić zwrot pojazdu, jego przekazanie nastąpiło dopiero w trakcie wszczętego na wniosek pozwanych postępowania egzekucyjnego, tj. w dniu 2 stycznia 2015r. W okolicznościach niniejszej sprawy należało zatem uznać, iż pozwani przekazali pojazd niezwłocznie po uprawomocnieniu się wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 28 maja 2014r., sygn. akt II C 207/12, zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 11 grudnia 2014 r., sygn. akt III Ca 1134/14 (klauzula wykonalności z dnia 15 grudnia 2014r.) a zatem przez cały okres czasu byli oni posiadaczami w dobrej wierze, a co za tym idzie zgodnie z art. 224 § 1 k.c. nie byli obowiązani do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy i nie byli odpowiedzialni ani za jej zużycie, ani za jej pogorszenie lub utratę. To nie pozwani, a powód kwestionował skuteczność odstąpienia od umowy. Z jednej strony powód twierdził, że powodowie nie mieli prawa do odstąpienia od umowy, nie wykonał obowiązku zwrotu ceny, a z drugiej domaga się wstecznie odszkodowania za korzystanie z auta czyli wykonania świadczenia wzajemnego.

Za słuszne należy potraktować stanowisko pozwanych, iż w takiej sytuacji poczekali do uzyskania klauzuli wykonalności aby móc wyegzekwować świadczenie wzajemne. To na skutek działań pozwanych ostatecznie doszło do wykonania wyroku.

Wobec powyższego powództwo o wynagrodzenie za korzystanie przez pozwanych z przedmiotowego samochodu jako nieuzasadnione, podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Strona powodowa przegrała sprawę i zgodnie z regułą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w powołanym przepisie winna zwrócić pozwanym poniesione przez nich koszty procesu w wysokości po 2.417 zł (koszty zastępstwa procesowego – 2.400 zł ustalone w oparciu o § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu - Dz.U.2013.461 j.t. oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa –17 zł).

z/ odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.